

17de zondag jaar A

Mt. 13, 44-52

Eén van de problemen die vaak terugkomen in het Evangelie tussen Jezus en de Farizeeën en schriftgeleerden is dat Jezus omgaat met zondaars van allerlei slag. Voor de orthodoxe Joden geldt dan: ‘Wie bij de hond slaapt, krijgt zijn vlooiën’. Dat kan niet: wie met modder speelt wordt zelf vies; wie met slechte mensen omgaat wordt zelf ook slecht.

Dat is een visie en een spanning die we nog altijd kennen, ook binnen de Kerk. Laat me een paar voorbeeldjes noemen. Mensen die nooit naar de Kerk komen en ook thuis niks doen aan het geloof, die moeten ook hun kindjes maar niet laten dopen. En waarom zouden ze voor de Kerk trouwen als ze er verder nooit komen? En wat te denken van communicanten en vormelingen die één keer in hun leven met veel poespas komen om vervolgens uit te blinken in afwezigheid? En zo zou ik nog lang door kunnen gaan. In feite gaat het dan om de spanning tussen ‘u vraagt, wij draaien’, wat zeker niet goed is; en het feit dat we wel moeten blijven zaaien, ook als de oogst tegen lijkt te vallen.

Wij leven, veel meer dan pakweg 60 jaar geleden, in een pluriforme maatschappij. Onze familie en ons dorp of stad is een mengeling van gelovigen en ongelovigen, zondagschristenen en randkerkelijken, heiligen en schijnheiligen enz. Die scheidingslijn is nog redelijk gemakkelijk te trekken. Maar wie zou tussen die bonte groepen ook de scheidingslijn durven trekken tussen goeden en slechten...? Dat is iets wat alleen God kan die ‘hart en nieren doorgrondt’.

Daar komt nog eens bij dat de maatstaf van goed en kwaad steeds minder een rol lijkt te spelen. Onze tijd stelt dikwijls heel andere vragen. Het gaat om persoonlijkheid, prestatie, intelligentie, ambitie enz. Lees in de advertenties eens waar men naar vraagt bij een vacature: een creatieve persoonlijkheid, een organisatorisch talent, een verzorgd voorkomen enz. En wat iemand verder in zijn of haar privé-leven doet is in feite zonder belang. Maar eigenlijk gaan we met al deze eisen aan het wezen van de mens voorbij. De kernvraag zou toch moeten blijven: is het een goed mens of niet?

Om dat onderscheid gaat het vandaag in het Evangelie en de eerste lezing: de gave om het verschil te kunnen zien tussen wat goed en slecht is, wat belangrijk is en bijkomst, wat kostbaar is en wat niet. En dat onderscheid geldt op de eerste plaats ten opzichte van onszelf opdat wij de juiste keuzes zouden kunnen maken. Het dient dus niet om er anderen mee om de oren te slaan. Of om het met het beeld uit het Evangelie van vorige zondag te zeggen: we zullen dikwijls onkruid en tarwe samen moeten laten opgroeien om ons heen.

Betekent dat dan dat er op dat vlak geen enkel oordeel of scheiding gemaakt wordt? Nee. Het wil alleen zeggen dat wij daar heel voorzichtig mee moeten zijn. Maar, met het beeld uit het Evangelie, ooit wordt dat visnet waar van alles in zit naar boven gehaald en wordt er wel degelijk gesorteerd. Jezus gebruikt

daar beelden voor die niet prettig overkomen: vuur, geween en tandengeknars. In totaal spreekt Hij in het Evangelie ook 25 keer over de hel. Wat daarmee bedoeld wordt is in feite dat een mens zijn einddoel, zijn eindbestemming kan missen, dat ge door uw doen en laten van God gescheiden kunt geraken.

Enerzijds wordt van ons gevraagd alert te zijn en goed na te denken waar we ons heil zoeken. Anderzijds wordt ook gevraagd om daarin geduldig te zijn tegenover anderen: ieders weg naar God loopt immers anders. Als we dat laatste voor ogen houden, zullen we ook niet te vlug en te hard oordelen. Niet omdat we alles goed vinden wat er gebeurt, maar omdat we weten dat wij nooit het totaalbeeld hebben zoals God dat wel heeft. En we moeten bij Hem durven laten wat bij Hem thuishoort. Amen.

Johan Goris, pastoor